

Έχει άραγε νόημα η έκφραση "φιλοσοφία του ποδοσφαίρου"; Ταξιδεύοντας από το αριστοκρατικό dribbling game του 19ου αιώνα στο passing game που υιοθέτησε η λαϊκή εργατική παράδοση, κι από το θεαματικό, επιθετικό παιχνίδι των ευρωπαϊκών ποδοσφαιρικών σχολών –που συνιστούσε προϊόν συλλογικής δημιουργίας– μέχρι το «ρεαλιστικό», φιλελεύθερο ποδόσφαιρο των ημερών μας, που αποθεώνει τα ατομικά κατορθώματα των ακριβοπληρωμένων βεντετών, ο Μισεά διερευνά τις πολιτικές και φιλοσοφικές διαστάσεις του λαοφιλούς αθλήματος. Μια πρωτότυπη και οξυδερκής ανάλυση γύρω από τη γενεαλογία του ποδοσφαίρου, αλλά και φόρος τιμής στον σπουδαίο συγγραφέα και λάτρη του, Εδουάρδο Γκαλεάνο.

«Είναι ακριβώς χάρις σε τούτη τη διαρκή ομαδική κίνηση που μπορεί κάθε παίκτης να δίνει τον καλύτερό του εαυτό και να ξεδιπλώνει την ατομική του δημιουργικότητα. Αν, για παράδειγμα, ο Λέο Μέσι θεωρείται σήμερα ως ο καλύτερος παίκτης του κόσμου, είναι, μεταξύ άλλων, κι επειδή μπορεί ανά πάσα στιγμή να βασίζεται στις πάσες ακριβείας του Τσάβι και του Ινιέστα – τους οποίους, αντιστοίχως, βοηθά ν' αποφασίσουν αν και πού θα πασάρουν τη μπάλα ακριβώς επειδή τους τη ζητά με τον ιδανικότερο τρόπο. Πρόκειται για μια σύνοψη της ιδέας που αποτελεί θεμέλιο όχι μόνο του πρωταρχικού σοσιαλισμού μα και της κοινωνιολογικής σχολής του Εμίλ Ντυρκάιμ: όταν μια συλλογικότητα ή κοινωνική ομάδα πριμοδοτεί την αλληλοβοήθεια και την αλληλεγγύη, αντί για τον ανταγωνισμό και τον πόλεμο όλων εναντίων όλων, δημιουργούνται οι βέλτιστες συνθήκες για την προσωπική ολοκλήρωση κάθε μέλους της ομάδας. Ιδού τι ήθελε να τονίσει ο Ερίκ Καντονά με την περίφημη ατάκα που έδωσε ως απάντηση, όταν τον ρώτησαν για ποιο από τα πολλά του γκολ είναι περισσότερο περήφανος: "Τ' ομορφότερο γκολ μου; Ήταν μια πάσα!"»

Κυκλοφορεί στα βιβλιοπωλεία...

Jean-Claude Michéa - "Το ομορφότερο γκολ ήταν μια πάσα"

Πρόλογος: Χρίστος Χαραλαμπόπουλος

Μετάφραση-Επίμετρο: Νίκος Ν. Μάλλιαρης